

Koud strand

ROB BUITER
IS FREELANCE
WETENSCHAPSJOURNALIST
EN MAAKT NATUURREPOR-
TAGES VOOR ONDER
ANDERE VROEGE VOGELS,
TROUW, VOGELS+ EN
SOVON-NIEUWS.

Als je eenmaal een geringde Drieteenstrandloper in je hand hebt gehad, kun je nooit meer normaal over het strand lopen. Zie ik ergens wat grijze stipjes met de waterlijn heen en weer rennen over het zand, dan richt mijn kijker zich meteen op hun pootjes. Of om eerlijk te zijn: vaker is het een telelens dan een kijker. Ik mis domweg de routine om heel snel de eventuele kleurcombinaties van de ringen om de pootjes op de juiste manier op te slaan. Zo vaak zie je nou ook weer geen geringde drieteentjes. Maar het is dus een verslaving, dat ringen aflezen. En dan is het fijn als je geholpen wordt door de digitale techniek en een groot beeldscherm.

Ringlezen bevordert zeker ook het respect voor trekvogels. Als je een kleurcombinatie van zo'n drieteentje van een halve ons doorstuurt naar de onderzoeker en je leest even later in de mail dat 'jouw' Zandvoortse vogel, na het ringen op Griend, een jaar terug, bijvoorbeeld al even op en neer is geweest naar de Banc d'Arguin in Mauritanië, dan zet je dat wel aan het denken.

De beste kans op een West-Afrikaganger schijn je overigens te hebben in de vroege herfst of het voorjaar, als ze hier langstrekken op weg van of naar de hoog-arctische broedgebieden. De drieteentjes die midden in de winter bij ons zitten zullen nooit veel zuidelijker overwinteren. Het is een vogelsoort die 's winters gebruik maakt van 'een héél groot strand', van Noord-West Europa tot in Zuid-Afrika, van IJmuiden tot Kaapstad. En de voorkeuren voor meer noordelijke of zuidelijke overwintering zitten er blijkbaar stevig ingebakken.

Als je ooit aan de Afrikaanse kust bent geweest, begrijp je in eerste instantie niet zo goed, waarom sommige strandloper-tjes ervoor kiezen om aan de koude Noordzeekust te blijven. Wat zoeken ze in hemelsnaam in dat kille zand, als ze ook voor de weldaad van de Afrikaanse kust kunnen kiezen? Tegelijk: je zal het moeten vliegen! Het is een keus tussen ver vliegen voor een luxe warm buffet, of dichterbij je broedgebied blijven en het doen met koude wormen.

Eén troost voor de kleumende drietenen bij Zandvoort: het kan altijd nog extremer. Onlangs promoveerde aan de universiteit van Groningen de Amerikaanse bioloog Daniel Ruthrauff, op zijn onderzoek aan Beringstrandlopers. Dat zijn de wadvogels met het wereldrecord 'koud overwinteren'. Op de cover van zijn proefschrift staat een foto van een groepje strandlopers tot hun buik in de ijskristallen te pleisteren aan een kust in Alaska. Eat that, luxe, Kennemerlandse drieteentjes!

■ *Rob Buitter*